

HỒI THỨ BỐN MƯỜI BA

ĐẠO TRỜI LỚN RỘNG CHỚ NÊN LÀM BẬY

Tuy Long Sinh biết Kim Câu Khiết Vương rất hung ác độc địa, trong lòng hơi kinh hoảng nhưng vẫn không lộ sợ hãi, liền hỏi:

-Tiết lão ngũ đưa hộp vàng trong đựng Kim Câu Khiết Vương này cho mỗ làm gì?

Triệu Khôi lộ vẻ rầu rĩ gượng cười đáp:

-Nếu Tiết Triệu Khôi tôi phá vách hang động ra khỏi sơn cốc này mà bị trời phạt ngay tức thì, thì xin Phạm huynh đem cái hộp vàng này đi Ly Hồn cốc, ở ngay trong Thiên Nam đại hội trao hộp cho Dương Thúc Độ, bảo là vật của Tiết lão ngũ năm xưa đã bị y chặt gãy hai chân tặng cho đấy, hỏi y có dám mở nắp hộp ra xem không?

Long Sinh hơi cười và nói tiếp:

-Lão ngũ thông minh thật, kế này quả thực là diệu sách. Trong Thiên Nam đại hội thể nào cũng có rất nhiều quần hùng, trước mặt đông đảo như thế, Dương Thúc Độ tự thị thần công của mình hơn người, tất nhiên y không chịu lép vế, thế nào cũng phải mở ra xem ngay.

Triệu Khôi lại móc lấy ba viên thuốc màu tía ra đưa cho Long Sinh và nói tiếp:

-Quý hồ giết chết xong vợ chồng Thúc Độ, Phạm huynh không nên để con Kim Câu Khiết Vương còn sống trên nhân gian này làm hại người nữa. Nếu để nó còn sống hậu họa sẽ vô cùng tai hại, ba viên thuốc này là thứ thuốc chuyên môn khắc chế nó, Phạm huynh cứ việc búng liên tiếp vào mình nó, hễ có một viên bắn trúng là đủ công hiệu rồi.

Long Sinh rất cẩn thận bỏ cái hộp và ba viên thuốc vào túi, rồi mỉm cười hỏi lại:

-Lão ngũ, chỉ vì con Khiết Vương quá ác độc cho nên mỗ cần phải hỏi thêm lão ngũ một vấn đề nữa.

Triệu Khôi vừa cười vừa hỏi lại:

-Phạm huynh định hỏi việc gì thế?

Long Sinh cau mày lại đáp:

-Vừa rồi mỗ trông thấy con Khiết Vương nổi oai, chỉ nháy mắt tới người có phủ khăn mặt đỏ mà tấn công thôi, nên lệnh đồ Thiên Vũ mới bị chết oan.

Triệu Khôi gật đầu đáp:

-Phạm huynh nhận xét rất đúng. Bái Khiết giáo chúng tôi xưa nay cứ phủ khăn đỏ vào mặt người được dùng để làm tế vật cho Khiết Vương, nên nó đã quen đi rồi.

Long Sinh gượng cười hỏi tiếp:

-Như vậy có phải là khó khăn lắm ru. Vì nếu ở trong ThiênNam đại hội mỗ muốn úp chụp khăn đỏ vào đầu và mặt của vợ chồng Thúc Độ có phải là chuyện dễ đâu?

Triệu Khôi đáp:

-Phạm huynh cẩn thận thật, nhưng vì mối thù bị chặt chân. Triệu Khôi tôi tính toán lâu rồi, đối với vấn đề này tôi cũng đã có chuẩn bị sẵn.

Long Sinh cười giọng khanh khách hỏi tiếp:

-Lão ngũ hãy nói cho mỗ nghe, lão ngũ đã chuẩn bị như thế nào?

Triệu Khôi lấy một cái lọ ngọc nho nhỏ ra trong ấy có đựng một thứ thuốc bột màu trắng đưa vào mũi không thấy có mùi gì hết. Y hớn hở cười và nói:

-Thứ thuốc bột này, người không thấy mùi gì cả, nhưng đối với con Khiết Vương thì lại là một thứ thuốc quuyền rũ nó.

Long Sinh mới vỡ nhẽ nói tiếp:

-Thế ra chỉ cần bôi một ít thuốc bột này vào người vợ chồng Thúc Độ, con Khiết Vương ra khỏi hộp là sẽ tấn công vợ chồng chúng ngay ư?

Triệu Khôi gật đầu đáp:

-Phạm huynh đoán đúng đấy. Nhưng cần phải chú ý đến một điểm này, nếu huynh bôi thuốc này vào tay trước rồi mới xoa vào người vợ chồng Thúc Độ, thì trước khi vợ chồng y mở hộp này ra xem, huynh phải rửa tay sạch sẽ đấy.

Long Sinh gật đầu cầm lấy lọ thuốc bằng ngọc ấy bỏ vào trong túi thỏ dài nói tiếp:

-Lão ngũ, mỗ chỉ mong những lời của lão ngũ này là thừa thôi, và lão sẽ tự tay trả thù được vợ chồng Song Ma.

Triệu Khôi cảm khái vô cùng, gật đầu thỏ dài và đỡ lời:

-Chính tay báo thù đó là nguyện vọng lớn nhất của đệ, nhưng đệ sợ oai nghiêm của trời xanh lắm. Bấy nhiêu năm nay... nuôi những con độc vật này quả thực đệ đã giết hại khá nhiều người rồi.

Long Sinh vừa cười vừa hỏi tiếp:

-Những người mà lão ngũ đã giết hại đó là người Hán hay là người Mèo? Là người tốt hay là kẻ gian xảo ác độc!?

Mặt lộ vẻ bẽn lễn Triệu Khôi gượng cười:

-Người Hán hay người Mèo đều có hết người tốt hay người xấu đệ cũng không sao phân biệt được, cứ biết đã có ngót trăm tính mạng bị chết dưới KimCâu của con Khiết Vương và nọc độc của con trùng độc kia rồi.

Long Sinh biết những nghiệp trái ấy là một gánh vác rất nặng nề, không sao trút khỏi được và ông ta cũng không có lời gì để an ủi gã, nên vội nói lảng sang chuyện khác, chỉ xuống Bách Hoa đầm mà hỏi Triệu Khôi rằng:

-Lão ngũ những thiếu nữ người Mèo trần truồng dưới Bách Hoa đầm kia có phải là thủ hạ của Bách Hoa công chúa đấy không?

Triệu Khôi gật đầu đáp:

-Bách Hoa công chúa ấy tên là Giáp Cốc Diệu, công lực rất cao siêu. Nàng ta với đệ cùng được mời tham dự vào nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát. Nàng đã đi Ly Hồn cốc rồi.

Vì biết Triệu Khôi đã dặn Thiên Phong, Thiên Vân, Thiên Lôi ba người đồ đệ chặn bị sẵn sàng, định đến cuối giờ Thân, đầu giờ Dậu là phá tan vách núi, ra khỏi sơn cốc này. Bây giờ mới là đầu giờ Thân, hãy còn nhiều thì giờ nên ông ta mỉm cười hỏi tiếp:

-Lão ngũ, Bách Hoa công chúa là người như thế nào? Có cảm tình mật thiết gì với lão ngũ không?

Triệu Khôi cau mày đáp:

-Giáp Cốc Diệu sở trường các thứ tiếng động rất huyền diệu, và thiện dùng các thứ ám khí chưởng độc, là người tuy không có tội ác gì mấy, nhưng tính rất thâm đặng, nên trên Bách Hoa đầm xương người chồng chất như núi, thì đủ thấy nàng ta đã gây nên thâm nghiệp không ít.

Long Sinh lại hỏi tiếp:

-Bách Hoa công chúa là người cực thâm như vậy, chẳng hay lão ngũ đã có gì với y thị chưa?

Mặt hơi đỏ, Triệu Khôi cả cười đáp:

-Cổ nhân đã dạy: "Thỏ không ăn cỏ bên cạnh ổ" Giáp Cốc Diệu với đệ, kẻ tàn phế này, chỉ là tình láng giềng với nhau và là bạn thông thường thôi, riêng có mấy thiếu nữ Mèo, thủ hạ của nàng ta, thì thỉnh thoảng cũng có sự rắc rối với mấy đứa đệ tử mất dạy của tiểu đệ.

Nói tới đó, y bỗng nhìn Long Sinh mỉm cười hỏi:

-Phạm huynh dò hỏi Bách Hoa công chúa cặn kẽ như vậy làm gì?

Long Sinh cười giọng quái dị đáp:

-Giáp Cốc Diệu đã nhập bọn với Hoàn Vũ Cửu Sát thì thế nào mỗi cũng gặp y thị ở trong Thiên Nam đại hội. Sở dĩ mỗi hỏi cặn kẽ như vậy nhờ phải đấu với y thị thì mới biết nên ra tay như thế nào.

Triệu Khôi thở dài một tiếng rồi lắc đầu đáp:

-Phạm huynh khỏi cần phải nể nang gì hết. Diệt ác thì phải diệt cho tận. Tiết Triệu Khôi tôi với Bách Hoa công chúa Giáp Cốc Diệu đều là yêu tà cả, tội đáng chết lắm rồi không thể nào tha thứ được.

Long Sinh vừa cười vừa đỡ lời:

-Lão ngũ không nên nản chí như vậy. Mỗi nhận thấy lão ngũ hãy còn có lương tâm chứ không như những kẻ cùng hung cực ác. May ra...

Triệu Khôi lắc đầu, nói tiếp:

-Phạm huynh chỉ thấy đệ bỗng gặp cố nhân mà có chút lương tâm phát hiện như thế này, chứ chưa trông thấy đệ ngày thường sai bảo độc vật hành hung, gây tội ác như thế nào. Đệ tự biết quả báo sắp đến, đại hạn không sao tránh thoát được. Lát nữa vách núi mở rộng, có lẽ chính là lúc kết quả trở về nguồn gốc của đệ đấy.

Long Sinh nhìn kỹ sắc mặt của Triệu Khôi quả thấy có hắc ám nhưng vẫn khuyên:

-Lão ngô, nếu nhận thấy triệu chứng không may thì hôm nay đừng nên phá vách núi vội, hãy đợi chờ...

Triệu Khôi xua tay đáp:

-Phạm huynh không biết đấy thôi. Tiểu đệ một mình ở trong u cốc này, lúc nhàn rỗi vẫn lấy thuật số ra tiêu khiển nghiên cứu lâu nên mới thấy hơi hiệu nghiệm. Theo sự ước đoán của đệ, chỉ có ngày hôm nay cuối giờ Thân đầu giờ Thìn phá vách núi ra khỏi sơn cốc này thì mới còn hy vọng thoát chết, còn những ngày giờ khác, theo các quẻ lại dạy rằng rất nguy hiểm, không có gì giải cứu được hết.

Thấy Triệu Khôi nói đã bói toán kỹ lưỡng Long Sinh cũng không tiện khuyên bảo nữa, liền mỉm cười hỏi:

-Nếu lão ngô đã bói toán như vậy rồi, thì Phạm mỗ xin đảm nhận trách nhiệm hộ vệ lão ngô ra khỏi sơn cốc, để coi xem thiên tai gì giáng xuống không?

-Đa tạ tấm thịnh tình của Phạm huynh. Nhưng kỳ tai của trời phạt trừ khi không tới chứ nếu tới thì sức người không sao cứu vãn nổi. Xin huynh đừng có bảo vệ đệ ra khỏi sơn cốc, mạo hiểm để mang vạ lây.

Long Sinh nghe nói giả bộ giận dữ mắng chửi luôn:

-Lão ngô hơi bậy thực, chúng ta là bạn với nhau bấy nhiêu năm.

Triệu Khôi vừa cười vừa đỡ lời:

-Phạm huynh không nên tức giận như thế, nếu huynh để cho đệ ra khỏi sơn cốc này một mình sẽ có lợi ích rất nhiều cho đệ. Dù bị trời đánh đi chăng nữa, huynh vẫn có thể nhật xác cho đệ, và xây cho đệ một ngôi mộ đề: "Bái Khiết Giáo Chủ Xích Phát Chân Nhân chi mộ".

Cười giọng quái dị, Long Sinh la lớn:

-Tiết lão ngô, xưa nay Long Sinh mỗ nói là phải làm cho kỳ được mới thôi. Nếu lão ngô không để ta hộ tống ra khỏi sơn cốc này, thì đây mỗ trả lại lá cây, viên thuốc, Khiết Vương và thuốc bột cho lão ngô ngay.

Bất đắc dĩ Triệu Khôi phải gật đầu đáp:

-Phạm huynh là người cao nghĩa như vậy. Triệu Khôi tôi đành phải cung kính lãnh thịnh tình ấy. Nhưng huynh cần cất kỹ cái hộp đựng con Khiết Vương vào trong người trước đã.

Không hiểu Triệu Khôi dặn mình như thế làm gì, nhưng Long Sinh vẫn phải nghe lời, bỏ cái hộp ấy vào túi áo trong ngay.

Triệu Khôi thấy Long Sinh cất kỹ cái hộp ấy rồi, liền ngừng đầu nhìn trời, rồi gượng cười nói tiếp:

-Sắp đến giờ rồi hãy thử thách xem số mệnh của tiểu đệ ra sao?

Nói xong y liền rút lên mấy tiếng thực dài, thì con rết màu tía, con nhện màu đen, con mối màu đỏ, con cóc màu xám với chín con bò cạp độc đã lần lượt từ trong hang động bò ra. Thiên Phong đạo nhân các người chỉ huy điều động những con vật ấy tụ tập ở giữa sân đá.

Long Sinh ngạc nhiên hỏi:

-Lão ngũ định đưa các con quái vật đi Ly Hồn cốc để dự Thiên Nam đại hội phải không?

Triệu Khôi gượng cười đáp:

-Những con độc vật này là võ khí của đệ, nếu không có chúng, chả lẽ bảo đệ chỉ dùng bộ tóc này đấu với Âm Dương Song Ma hay sao? Huống hồ chúng đi theo bên cạnh thì còn có đệ kìm chế chúng, nếu xa cách đệ không ai đủ sức chỉ huy nổi chúng sẽ làm nguy hại lây không biết bao nhiêu tội nghiệp tây trời.

Long Sinh nghe thấy Triệu Khôi nói như vậy gật đầu lia lịa và đỡ lời:

-Lão ngũ nói rất phải, mỗ tán thành lão ngũ đem chúng đi Ly Hồn cốc.

Triệu Khôi khẽ giơ tay lên vẫy một cái, con mối màu đỏ như máu đã từ từ bò đến trước mặt.

Long Sinh thấy thế thất cười nói tiếp:

-Lão ngũ cũng thông minh đấy, biết lợi dụng con mối màu đỏ này làm vật cho mình cười, nhưng đại đội nhân mã này cùng tới Ly Hồn cốc, liệu có làm cho bọn Hoàn Vũ Cửu Sát mất hồn mất vía và quấy nhiễu Thiên Nam đại hội không?

Triệu Khôi khẽ nhún vai một cái, đã phi thân lên trên lưng con mối và mỉm cười hỏi Phạm Long Sinh rằng:

-Phạm huynh có muốn cười thử con mối này không?

Long Sinh xua tay đáp:

-Mỗ làm gì tốt phước được như thế, mỗ chỉ có đi sau đại giáo chủ để hộ vệ là được rồi.

Triệu Khôi cũng không khách sáo nữa, vẫy tay một cái ra hiệu cho ba tên đồ đệ dẫn mười ba con độc vật từ từ tiến thẳng vào trong hang động ở nơi chính giữa. Long Sinh đi cạnh Triệu Khôi để bảo vệ, mỉm cười nói rằng:

-Tiết lão ngũ, chả lẽ hang động này rất sâu, mà chỉ cách bên ngoài sơn cốc có một lớp vách đá chằng?

Triệu Khôi gật đầu đáp:

-Vâng, chỉ cách có một lớp vách đá thôi nhưng cứng rắn lắm, tuy vậy đệ đã có cách phá nổi. Và đệ cảm thấy cách phá núi mà ra cũng không khó khăn chút nào.

Long Sinh hớn hử hỏi:

-Cách gì mà phá núi một cách thần diệu như thế?Chả lẽ trong ba mươi năm cách biệt lão ngũ đã luyện thành Ngũ Đinh Thần Chưởng rồi chăng?

Triệu Khôi lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Ngũ Đinh ThầnChưởng là một môn thần công rất cao của nội công, tiểu đệ làm gì có tài ba ấy. Nhưng cách phá núi của tiểu đệ lại giản dị hơn Ngũ Đinh Thần Chưởng nhiều, tiểu đệ chả cần phải tốn chút hơi sức nào hết.

Lúc này Long Sinh mới vỡ lẽ, chỉ vào những con bò cạp và rết độc mà nói tiếp:

-Có phải lão ngũ định lợi dụng bản năng trời phú cho chúng đấy không?

Triệu Khôi gật đầu mỉm cười đáp:

-Trong bọn chúng có hai tên Khai Sơn Tiên Phong, một tên là Khai Sơn Tráng Sĩ, lát nữa Phạm huynh xem sẽ cảm thấy lý thú lắm.

Long Sinh nghe nói liền nghĩ bụng:

"Hiện giờ y có tất cả năm thứ độc vật:mối, rết, nhện, cóc và bò cạp, vậy không biết loại nào có tài khai sơn?Con nào là Khai Sơn Tiên Phong?Con nào là Khai Sơn Tráng Sĩ?"

Trong lúc hai người chuyện trò đã đi tới chỗ cuối hang liền thấy một vách đá rất dày ngăn cản lối đi. Long Sinh mỉm cười hỏi:

Tiết lão ngũ bây giờ đã sắp hết giờ Thân rồi lão ngũ truyền lệnh cho Tiên Phong và Tráng Sĩ phá vách đá đi, để mở được sáng mắt một phen.

Triệu Khôi gật đầu, liền giơ tay ra hiệu cho Thiên Vân đạo nhân.

Thiên Vân đạo nhân cung kính vâng lời vội giơ cái quạt nhỏ màu tía lên, chỉ vào vách đá một cái.

Con rết màu tía thấy vậy, vội bò quanh quẩn một hồi liền hoá thành một đạo tử quang bay thẳng lên trên không.

Long Sinh thấy thế kinh ngạc hết sức, biết con rết này là một trong hai Tiên Phong Khai Sơn đây. Ông ta liền nghĩ bụng:

"Chả lẽ con rết này có tài xuyên qua núi như Xuyên Sơn Giác (con tê tê) chăng?

Con rết bay lên trên vách nhưng không chui vào đá mà lại chỉ dùng chân cào hoài như là bò rất nhanh ở trên đó vậy, lát sau chỗ vách đá bị con rết bò qua, đã biến thành màu ngà ngà vàng khác hẳn những chỗ khác.

Long Sinh xem tới đó, biết chất độc của con rết đủ sức làm cho nát vách đá, cho nên Triệu Khôi mới sai nó làm tiên phong, để làm vách đá này nát ra trước.

Thiên Vân đạo nhân thấy vách đá đã biến sắc liền giơ lá cờ tía lên con rết rời ngay vách đá bay trở về chỗ cũ tức thì.

Triệu Khôi chỉ con mối mà bảo Long Sinh rằng:

-Phạm huynh, đệ nhất tiên phong là con rết màu tía, còn đệ nhị tiên phong là con mối màu đỏ này.

Nói xong, y khẽ vỗ một cái, con độc vật ấy há to mồm phura một vòi nước màu vàng, bắn thẳng vào chỗ vách đá đã biến sắc kia.

Vòi nước vàng ấy vừa ra khỏi miệng nó, đã như một vòi nước suối phi thẳng ra ở trên không hoá thành một đám sương mù rất đều đặn phun đúng ngay vào chỗ vách đá.

Độ một lát sau, con mối thu sương mù vàng ấy lại.

Vách đá đang là màu vàng nhạt, nay biến thành màu vàng tía.

Long Sinh mỉm cười hỏi:

-Hai vị tiên phong đã làm cho vách đá thối nát rồi, nhưng mỗ vẫn chưa đoán ra được ai là phá vách tráng sĩ?

Thiên Phong đạo nhân bỗng phẩy tay một cái, con cóc khổng lồ màu vàng xám trông như cục đất thối, đã nhảy nhót đến chỗ vách đá cách chừng sáu thước. Long Sinh thấy thế cả cười nói:

-Thì ra phá vách tráng sĩ lại là vị tướng công bụng to này, chuyên môn ăn thịt ngỗng trời bay ở trên không đấy!

Ông ta vừa nói xong, thì con cóc đã phình mồm phình bụng, rồi há to cái mồm rộng hít một hơi thực mạnh. Bụng to của nó liền phồng to gấp đôi lên ngay.

Long Sinh biết con cóc muốn dùng "Ha Mô Khí" để phá vỡ vách đá, nên cứ khoanh tay mỉm cười đứng xem và một mặt ngấm ngầm vận khí ra đằng trước để đề phòng những tảng đá vỡ và sắc bén bắn ngược trở lại.

Con cóc đã hút đầy hơi, và chỉ nghe thấy tiếng kêu "ộp" rất quái dị, mồm nó đã phun ra một luồng hơi mạnh vô cùng, nhằm vách đá màu vàng úa mà tấn công luôn.

Chỉ nghe thấy tiếng kêu "bùng" một tiếng thật lớn, mưa đá bay tung lên quả nhiên vách đá bị thủng một cái lỗ, trong hang động sâu như vậy đã có ánh sáng mặt trời ló vào.

Con cóc thổi hai hơi nữa, cửa hang càng lớn rộng thêm có thể vừa người ra vào rồi.

Tình hình ở ngoài vách đá trông lại kinh người thêm, vì ngoài đó mưa đang đổ xuống như thác. Trong cơn mưa lớn lại còn văng vẳng nghe thấy tiếng sấm động nữa.

Triệu Khôi trông thấy tình cảnh bên ngoài như thế, mặt đã tái mét, người run lấy bầy, liền lắc đầu thở dài nói với Long Sinh rằng:

-Phạm huynh xem kìa, phía ngoài đó mưa to và sấm sét đang chuyển động, đủ thấy oai trời lắm lắm như thế?Tiểu... đệ thể nào cũng không... tránh khỏi trận tai kiếp này.

Long Sinh cảm thấy mưa bên ngoài rất lớn nhưng tiếng sấm sét không lớn lắm nhưng vẫn không dám khuyên Triệu Khôi mạo hiểm, mà chỉ mỉm cười an ủi rằng:

-Lão ngũ nếu sợ oai trời như vậy thì khỏi cần phải ra ngoài sơn cốc vội, từ từ nghiêm nghị ra lệnh cho thủ hạ đừng làm điều tai ác nữa để Phạm Long Sinh này đi kiếm Âm Dương Song Ma mà trả thù tuyệt hận cho lão ngũ.

Triệu Khôi thở dài lắc đầu:

-Vách đá đã mở thì giờ đã tới, không còn lý do nào mà rụt rè không dám ra khỏi sơn cốc nữa. Là phúc hay là họa, nếu là họa thì quyết không sao tránh được!Tiểu đệ đã quyết tâm mạo hiểm, tranh đua với trời một phen. Xin Phạm huynh nhớ kỹ hộ đệ việc đó, để đệ được toại tâm nguyện bấy nhiêu năm, dù có phải chết ở dưới chín tuổi cũng yên dạ!

Long Sinh thấy y nói bi đát như vậy, biết đó là một triệu chứng bất thường, rõ ràng y biết không thể nào vẫn hồi lại được, nên cũng rầu rĩ theo và đáp:

-Lão ngũ đã quyết tâm như vậy, thì hãy sai những con độc vật ra khỏi hang động xem thử trước.

Triệu Khôi gật đầu liền ra lệnh cho Thiên Vân đạo nhân đem con rết màu tía con nhện màu đen, ra ngoài cửa hang trước.

Bên ngoài mưa vẫn đổ xuống như thác mà vẫn có tiếng sấm ẩn hiện không khác gì hồi nãy.Triệu Khuê lại sai Thiên Phong Đạo Nhân đem con cóc khổng lồ rời khỏi hang tiếp. Tiếng sấm với cơn mưa vẫn như trước, không có vẻ gì là tai kiếp của trời sắp giáng xuống đến nơi cả.

Triệu Khuê lại sai Thiên Phong đạo nhân đem con cóc khổng lồ rời khỏi hang tiếp. Tiếng sấm với cơn mưa vẫn như trước, không có vẻ gì là tai kiếp của trời sắp giáng xuống đến nơi cả?

Triệu Khuê thấy thế mặt hơi tươi tỉnh, lại sai Thiên Lô đạo nhân dẫn chín con bọ cạp độc chui ra khỏi hang.

Lúc này mưa có vẻ lớn hơn trước nhưng tiếng sấm lại ngừng hẳn hình như trời sắp quang đãng rồi thì phải. Long Sinh thấy thế mỉm cười hỏi:

-Tiết lão ngũ cứ yên tâm xem như vậy không có chuyện xảy ra nữa đâu.

Triệu Khuê gật đầu cười liền ra lệnh cho con mối mà mình đang cưỡi dùng thân pháp rất nhanh phi ra khỏi hang động.

Ngờ đâu con mối đỏ như máu này ngày thường rất ngoan nghe lời Triệu Khuê chỉ huy nhưng lúc này nó bỗng chốc lại không phi ra ngoài, trái lại nó còn lui về phía sau hai bước.

Long Sinh thấy thế đang cau mày lại thì Triệu Khuê đã quát bảo con mối rằng:

-Mi sợ chết ư? Chúng đã ra khỏi hang động cả rồi, chẳng lẽ hai ta cứ ở trong Ngũ Độc Cốc này mãi sao?

Nói xong y vỗ mạnh vào lưng con mồi để thúc giục nó đưa mình ra khỏi hang.

Con mồi thấy chủ nhân nổi giận, liền kêu lên những tiếng rất quái dị vẫy đuôi một cái bốn chân nhún thực mạnh hoá thành một cái cầu vồng bay màu đỏ như máu, lưng vẫn cõng Xích Phát Chân Nhân Tiết Triệu Khuê phi thẳng ra ngoài hang động nhanh như điện chớp.

Long Sinh rất quan tâm đến người bạn quý cũng giở khinh công tuyệt thế ra đi cạnh Triệu Khuê cùng phi ra bên ngoài, để chuẩn bị nếu có biến cố gì thì sẽ hết sức ra tay cứu giúp.

Các người ra khỏi hang động, bên ngoài tình thế vẫn yên tĩnh như thường.

Nhưng hai người với con vật ra tới ngoài hang động, thì trước mắt đã có ánh vàng lấp lánh, cả sơn cốc đều sáng rực, một tiếng nổ kinh thiên động địa làm chấn động cả núi non nổi lên...

Trong võ lâm đương thời ngoài Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn Vệ ra, thì phải kể đến vợ chồng Âm Dương Song Ma, Chúc Thiếu Khoan và Phạm Long Sinh bốn người là có công lực cao nhất. Không kể Thích Đạo Song Tuyệt thì bốn người này vẫn tự phụ là không có địch thủ.

Ngờ đâu phạm Long Sinh vẫn chịu không nổi sức chấn động của tiếng sấm sét ấy. Mắt vừa trông thấy ánh sáng vàng rực rỡ, tai vừa nghe thấy tiếng nổ long trời lở đất, ông ta đã mất tri giác lúc nào không hay.

Chờ tới khi long Sinh mơ mơ màng màng tỉnh dậy, thì mưa đã tạnh, tiếng sấm đã ngớt, chỉ thấy mình mẩy đau nhức, tựa như bị bệnh nặng mới khỏi vậy.

Long Sinh lắc đầu thở dài một tiếng gượng bò dậy, thì mới trông thấy Tiết Triệu Khuê, Thiên Phong đạo nhân, Thiên Vân đạo nhân, Thiên Lôi đạo nhân với chín con bọ cạp, con rết màu tía, con nhện màu đen, con cóc màu vàng, con mồi màu đỏ vân vân, nghĩa là bốn Bái Khiết giáo đồ, mười ba con độc vật hãn thế đều bất động ở xung quanh mình chỉ cách xa mười mấy trượng.

Tuy người và vật không cử động nhưng trông vẫn còn sống, Triệu Khuê vẫn cười trên lưng con mồi chỉ có hai mắt nhắm nghiền thôi.

Thấy tình hình ấy, Long Sinh đâm ra nghi ngờ liền nghĩ bụng:

"Chẳng lẽ trời xanh lại oai linh như vậy chăng? Sau một tiếng sấm tất cả nhân vật và độc vật của Bái Khiết tà giáo đều bị chấn động chết hết riêng có một mình người ngoại giáo thoát được tai nạn thôi".

Nghĩ tới đó ông ta liền đi tới trước Triệu Khuê sờ tay vào vai y. Ngờ đâu, cả Bái Khiết giáo chủ và con mồi ở dưới y cũng đều hoá thành đồng bột hết.

Long Sinh ứa nước mắt thử bọ Thiên Phong đạo nhân các người với những con độc vật kia, kết quả cả người lẫn độc vật đều như thế.

Trong lúc ông ta đau lòng, đang định đào đất để chôn cất bạn cũ gọi là tận chút tình cố nhân, thì bên tai đã nghe thấy tiếng kêu "ùm ùm" ông ta vội ngừng đầu lên nhìn thấy chỗ cách mình hơn mười trượng đang có dòng thác lũ như muôn nghìn con ngựa đang chen chúc nhau chạy tới.

Long Sinh biết đây là trận mưa to hồi nãy đã gây nên nước lũ đổ mạnh vô cùng đành phải phui thân nhảy lên trên vách núi cao năm sáu trượng để tránh nước.

Nguồn nước lũ đó chảy qua chỗ nhỏ oai thế thực là kinh người, cây cối và đá đều bị nước đẩy bật rễ trôi đi ngay. Đồng thời cả xác Triệu Khuê cùng ba tên đồ đệ cùng đàn độc vật đều trôi đi sạch sành sanh cả.

Long Sinh đứng ở trên cao trông thấy vậy, vừa kinh hãi vừa rầu rĩ, liền thở dài một tiếng và nghĩ bụng:

"Thực là oai trời không thể nào đo lường được. Cổ nhân đã dạy câu: "Thiện ác báo đầu chung hữu báo" chỉ có sớm hay muộn thôi, quả thực không sai chút nào! Người ta chỉ lỡ một bước, là sẽ gây nên mối hận ngàn thu. Đáng tiếc Triệu Tiết Khuê là người không đến nỗi hung ác lắm, nhưng chỉ vì nuôi những con vật độc đã giết người quá nhiều, nên mới bị báo ứng và bị trời đánh chết moọt cách thảm khốc như vậy".

Trong lúc kinh hãi thở than đó, nhưng lòng Long Sinh rất lấy làm an ủi.

Điều ông ta an ủi là, cứ xem bọn Triệu Khuê các người thì đủ chứng minh đạo trời không sai, như vậy trong trận đại chiến ở Ly Hồn Cốc, Độc Cô Sách, Mộ Dung Băng quần hiệp sẽ ra sao, Hoàn Vũ Cửu Sát bọn chúng kết quả sẽ như thế nào? Vợ chồng Âm Dương Song ma liệu có bị chết không? Chính tà hung bại hoạ phúc cát hung, chắc trời xanh đã sớm định đoạt.

Phạm Long Sinh vừa nghĩ vừa thò tay vào túi lấy cái hộp vàng ra xem liệu con Kim Câu Khiết Vương có bị trời đánh không? Ngờ đâu ông ta vừa cầm cái hộp vàng chưa kịp rút ra khỏi áo, thì trên trời đã có tiếng sấm nổi lên, có ánh sáng làm loé hai mắt ông ta rồi.

Lúc này Phạm Long Sinh đã biết thiên oai như thế nào, không dám lấy cái hộp ấy ra nữa, lại bỏ cái hộp vào trong người và chấp tay cúi đầu xuống khẩn thềm, đồng thời còn thề nặng nữa.

-Tôi chỉ nhận lời trao phó của Tiết Triệu Khuê lợi dụng con Kim Câu Khiết Vương này để diệt trừ vợ chồng Dương Thúc Độ với Sở Lục Châu đã gây nên nhiều tội ác thôi. Sau khi hoàn thành tâm nguyện cho bạn rồi, tôi xin giết chết con bọ cạp này ngay, quyết không để nó làm hại người đời nữa. Nếu có người thứ ba bị ngộ nạn, thì tôi cũng xin chịu trời hành phạt!

Quả nhiên ông ta khẩn xong, tiếng sấm cũng thưa dần và im hẳn, chớp nhoáng trên trời cũng ngừng luôn.

Chờ tới khi nước lũ đã hoàn toàn rút lui hết, mặt trăng đã mọc lên, Phạm Long Sinh vẫn còn chấp tay vái lạy, thì bỗng nghe thấy bên cạnh có người mỉm cười hỏi:

-Sao Phạm huynh lại có thái độ trang nghiêm thế này, chả lẽ thấy tiếng sấm mà đã chứng đạo quả, chán nản việc phàm trần, muốn quy y Tam Bảo, hay Tam Thanh đạo tổ rồi chăng?

Long Sinh cảm thấy trong người mát dịu và mới hay người lên tiếng đó là Dật Tư, cả Tiêu Anh với Mộ Dung Băng hai mẹ con đang đứng sau nàng ta.

Thì ra Dật Tư với hai mẹ con Tiêu Anh đi ngang qua đây trông thấy Long Sinh đang đứng chấp tay vái lạy và cúi đầu nhắm mắt lại ở bên dưới nên ba người mới nháy xuống để hỏi.

Dật Tư mỉm cười hỏi tiếp:

-Phạm huynh, tôi với Tiêu đại tỷ và Băng tiểu muội đã đi tìm kiếm khắp cả khu rừng rậm rồi, cũng không thấy Ngũ Độc Cốc và Bách Hoa đầm ở đâu cả. Chả hay Phạm huynh đã kiếm thấy chưa?

Long Sinh đưa mắt nhìn mộ Dung Băng rồi mỉm cười đáp:

-Mộ Dung cô nương tiên cốt ban san, phước duyên thực tốt có khi nào lại bị cầm suốt đời. Lão phu đã kiếm thấy Ngũ Độc Cốc và Bách Hoa đầm rồi.

Tiêu Anh nghe nói mừng rỡ như điên như khùng vội xen lời hỏi:

-Phạm huynh đã tìm thấy Ngũ Độc cốc rồi, chúng ta mau mau đi ngay tới chỗ đó để lấy Kim Câu Khiết Độc đơn hoàn và cái lá Lục Diệp Hồng Tính Thảo, chữa cho Băng nhi.

Long Sinh mỉm cười, xoa tay bảo Tiêu Anh đừng nói nữa, rồi móc túi lấy viên Khiết độc đơn hoàn và cái lá Lục Diệp Hồng Tính Thảo ra.

Tiêu Anh thấy thế vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ khôn tả vội cảm ơn Long Sinh và nói:

-Phạm huynh cao minh thực, không những đã kiếm thấy Ngũ Độc Cốc và còn lấy được cả những vật mà chúng ta đang cần tới nữa.

Long Sinh lắc đầu cười gượng đáp:

-Việc này là do sự ngẫu nhiên mà nên, chứ không phải là tối cao minh gì đâu. Nếu vị Bái Khiết giáo chủ không phải là bạn cũ năm xưa của tôi thì hợp sức bốn chúng ta lại cũng không sao địch nổi con Kim Câu Khiết Vương và mười hai con độc vật lợi hại khôn tả.

Nói tới đó, ông ta bèn kể lại câu chuyện của mình ngẫu nhiên vào trong hang động kỳ lạ, gặp bạn cũ ra sao? Sau rồi vị giáo chủ ấy bị trời đánh như thế nào, nhất nhất nói rõ hết cho ba người nghe.

Dật Tư nghe xong cũng cảm khái vô cùng lắc đầu thở dài và lên tiếng nói:

-Thảo nào trận mưa và sấm vừa rồi lại lớn đến như thế? Thì ra bên trong lại bao quát một câu chuyện như vậy. Phạm huynh đã đích thân tham dự, sau này thuyết

pháp cảnh thể, hoặc giả có thể khiến những kẻ mới hay tai ác chưa quá đáng mới biết hối cải thì thực là công đức vô lượng.

Long Sinh gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Được trông thấy ông trời nổi oai đã là việc hiếm có nhưng trấn động của sấm sét quả thực lợi hại đến giờ tôi còn cảm thấy xương cốt nhức mỏi, mình mẩy tê tái, như vừa ốm nặng xong và cũgn như bị thương nặng mới khỏi vậy.

-----oO-----